

Azúgyvótt, hogy Balu sajnálta, amiért nem tudtunk lemenni a nyári táborukba, ezért kitalálta, hogy megnézhetnénk pár barlangot azokból, amit akkor kutattak. DE, még előtte neki volt egy programja – a Blanka sulijából a gyerekeit vitték le a Kórház-barlangba –, és megkért, hogy segítsünk neki a gyerkőcökkel. Drogos meg Csibe csütörtök este felszívta magát és levonatozott Várpalotára a Baluhoz. Nagyon csecse a Balu háza Inotán, és a kutyik egyszerűen imádni valóak! Boci, a póni méretű, és nyuszi lelkű "fehér" komondor, és Pamacs a feka puli, aki féltékenyen Boci farkával a szájában szörfözik mindenhová. A csajokat szeretik, örömben fel-fel borítanak, mert persze mindenre kíváncsiak, meg követelik a fülvakarást. Balázs annyi programot talált ki, hogy még ő sem tudta fejben tartani mindet, de az első az én emlékeimben örökre megmarad. Azonnal le kellett dobni a zsákokat és résztvenni Balu hagyományőrző "fejnyújtási" beavató procedúráján. Nevezetesen a Husaberg kihúzatása a kert megett elterülő természetes crosspályán. Utasként. Puhhh, ez életben egyáltalán nem vidám dolog. Olyannyira nem, hogy én rommá zúztam magam félelmemben. Érkezés után 10 perccel. Mert egy függőlegesre hajazó domboldalon akar elsőre leszáguldani a zemberrel egy szál útiruhában. Ez részemről fel is tette a pontot az i-re a hétvégét illetően. Innentől jegelés, nem mozgás és mély-lélegzés jellemezte a éccakát. Kaptam fájáscsillapítót és egy kis bort kísézőnek.

Pénteken reggel összeszedtük magunkat (már tudtam mozogni, de hogy a ruha alatt mi volt, azt nem ecsetelem), Balu ellátott minket minden földi jóval reggelire, amit megszeppenten, egyenes háttal ettünk meg, annyira megható volt. Aztán összeszedtük a sisakokat a kis kobakokra a főhadiszállásról, és megnyunyítottuk a házat nem annyira őrző kutyust, aki nagyon örült nekünk. Énekelt is. Ezután (vagy ez előtt) felvettük a barlangkulcsot egy barátságos kecskével megbolondított háznál, lehetett simizni a gidákat, és megtudtuk, hogy nagy szabadulóművészek. Csak eztán gurultunk át Tapolcára, a Kórház-barlanghoz. Illetve a buszpályaudvarra, ahová érkeztek a kicsik. Olyan kábán szálltak le a buszról, elgondoltam, mivel nyugtatják a gyerekeket a modern pedagógusok. Rumos teára vagy romantikus horror storyra gondoltam biztosítási jogszabályzattal dúsítva, de a valóság sokkal prózaibb, búúúzi meleg van a buszon.

Huszonhét gyerek és 3 tantónéni, melyek közül az egyik közléskényszerben szenved, de ezzel együtt is nagyon kedves. Nem kis logisztikai és türelmi próbával minden fejre került sisak, minden copfra fonás és csak 1 pár cipő maradt gazdátlanul. Két turnusban látogatták meg a barlangot Dóri, Balu és Rezső kíséretében, addig Csibe a kinti csapatot elvitte a tóhoz fagyizni, meg óriási halakat nézni. Aranyosak ezek a csacsogó kölkök, nagyon odavannak a barlangért. Nem mertem minden kérdésükre őszintén felelni, még a végén az én lelkemen szárad, ha szennyesszájú barlangász lesz a gyerekből. Blanka igazi nőcsaj, minden gyerek túravezetőnek tartja :) És utálja a csajos dolgokat. Ő két kört is tesz a barlangban. Aztán Rezsőt leváltotta Tomi, aki az esti tábortűzhez gitárral fegyverezte fel magát. Hármásban bevásárolunk ("ezt most én vettem, vagy közös csak én iszom meg?"), majd a kis csapat megebédel (én nem, viszont telefonos segítségként Süni mamit hívom távkötözésre), majd érintőlegesen megtekintjük a gyerektábort Mindszentkálán, ezután izibe meglátogatjuk a helyi italozót, ahol a tulaj nem melleleg lelkes támogatója a művészeteknek (ez az a hely, ahol a korábbi bicótúrán nagy csodálattal adóztunk a kiakasztott műalkotásnak, ami egy ismeretlen "istennőt" ábrázolt majdnem pucéran egy moci társaságában). Nem melleleg sztahanovista, valamint rendszeres és szigorú tesztelője a saját termékínálatának. Egy kedves felebarátja

Írta: Csibe

2012. augusztus 15. szerda, 12:57 - Módosítás: 2013. október 24. csütörtök, 13:51

---

társaságában hallgatjuk futurisztikus ötleteit a helyi turizmus fellendítéséről vegytiszta brúklini utcaszlenggel. Hogy hogy nem, a kihagyott ebéd miatt kissé becsiccsentek. De visszafogom magam és kivételesen nem bugyizok meg senkit. Viszont hathatós segítségemmel Tomi "ellop" 3 röviditalos poharat a hanyagul elől hagyott övtáskájában. A táborba visszatérve apró segítséggel felállítjuk Dóri hipercool, ám megabonyi sátrát, amit kis türelmetlenséggel viselek (bocs utólag is, de már kissé fesző voltam a állapotom miatt, és ez egész héten így is maradt), majd megágyazunk elé :) A tábor végétől kissé hátrább jelölték ki a helyünket, talán a hírünk megelőzött. Szépen látszott az Üveg-hegy onnan. Amíg a többiek vetítést néznek, én megcsodálom belülről a gyerekekre méretezett tusolót, és a kissé darabos mozgásommal rendezem soraimat. Az este igen jó hangulatú volt, a gyerekek átesnek életük első tábortüzes, gitározós-ordítós estéjükön, mondjuk főleg mi obégattunk Dóival :) Ártatlanul megkérdezik, hogy mindig ilyen hülyék vagyunk e :) Mit mondhatnék :D Volt Mizumizu, Szőcsipegu, Ződcstillag meg a Bikini: Közeli helyeken barlangos változata is, amit meg is tanítottunk a gyerekeknek. Nyitva hagytam a kérdést, hogy "ki az az ADAMKÓ?", ezt nem lehet szavakkal kifejezni.). Az egyik kissrác még táncolt is, valami tündéri volt. Az igen ijesztő és egyesek szerint másodállásban mumus Jenő bá (táborvezető vagymi) retina leválasztó lézerrel és váratlan hangkibocsátásokkal ijesztegeti a aprónépet (tán turetes). Aztán varázsütésre vége az egésznek. Késő van. A kicsik ágyba tevésében aktívan részt veszünk, mert meghívtak igazi előszavas mesét hallgatni, amit örömmel el is fogadunk. Bárcsak én is ilyen gyerektáborba jártam volna. Akkor nem kellett volna a szüleimnek értem jönniök a második napon. Ezután a szabad ég alatt kedélyesen fogadjuk a nyár első hullócsillagait (erőtéljes hangeffektékkel), reggel pedig a nagy mennyiségű harmatot. Isteni a ég alatt aludni. És még gratísz nótákat is énekeltünk. Csak ami kimaradt az este.

Szombaton reggel négy szempár ébresztett, előző napi kis követőink kijöttek megnézni, felébredünk e. Fel. Nehézkesen elbúcsúzunk a gyerkőcöktől, felpakoljuk a cuccokat. A gitár mindég valakinek a szájában volt. Tomit Herenden kiteszük, a sisakokat is a kutyis házban. Megreggelizünk egy forrásnál Bakonybélben, a találkahelytől nem messze. A Fradi kocsmánál futunk össze a többiekkel. Kis élménybeszámoló, ültetési rend módosítás. Jó meleg van, így irigyeljük azt a hármat, aki lement a Futómacskás-barlangba. Drogos, Frenky és a Balu. Addig mi Valival és Ryannal megnézzük a sírhalmokat, amit egyszer a bicótúrán már láttunk. Eredménytelen geolóda vadászat. Szerencsére Ryan az összes fát lefotózza az erdőben, örök időkre archiválva. Valamivel később elmegyünk a többiekért a barlanghoz, és már közösen felkeressük a Kőrös-hegyi kilátót. A lengedező létrán Frenky beszél a létrát lengető Ryannak, hogy "ne rázzad, mert leugrik a Csibe". Ez övön aluli! Meg a Ördöglik-barlangot is felkeressük. Ennek csak az első, kötél nélkül járható szakaszát. Szuperjól néz ki. Szép hasadékok, meg ikerbejárat. Egy brutyó harangakna van lentebb, egyszer majd jól megnézzük azt is. Aztán ennyi a barlang szombatra, mert sietni kell Balu mamihoz Blankáért, és a flamóért, amit direkte nekünk készített. Mink is készültünk finomságos kávé ajándékkal. Dúúúrván finom a palóclevés, és a még langyos háromízű házi rétes. Ekkor láttam sok év óta először rendesen enni a Ryant. Kihalásza a összes húúúsit :) Hamar fény derül Ryan hintaszék fétségére is, amit a gyerektől lenyúlt, korbácsnak használt ugrálókötéllel súlyosbít félig lehunyt szemmel. Beteges. Megérkezett Blanka is, aki aztán egyesével elegáns teázásra hívta a kelepászokat, sütivel, eltartott kisujjal, meg mindennel, ami ilyenkor kell. Aztán még érkeztek vendégek, a Rejtélyes Bakonyi Szövetség néhány tagja, a Farkas Andi, a Piszi, meg a Gyurma. Elbeszélgettünk, egyesek sikertelenül próbáltak berúgni, egyeseknek sikerült, Blanka elaludt az ölemben, a kutyák a lábunknál. Miután megadtuk magunkat az álommanónak, Ryan egy szál

Írta: Csibe

2012. augusztus 15. szerda, 12:57 - Módosítás: 2013. október 24. csütörtök, 13:51

---

bugyiban aludt a csupasz parketten a hálózsákja mellett és óóórdítva horkolt. Próbáltunk egy kis levegőhöz jutni a tetőtérben, mire eljött a vihar, sikerült is, de akkor meg a eső esett be. Irgalmatlanul dörgött. Összebújtunk, mint a verebek a dróton. Még egy vihar követte az elsőt, de a meglepetés az elsőt illette csak.

Vasárnap megen vendégmarasztaló reggeli, aztán friss hozzávalókból saláta készítés a húúúsi mellé. Ők már régóta a pácban várakoznak a hűtőben. Indulandusz aznapi úti célunk felé, a misztikus tűzrakóhelyhez. Útközben minden likba benézünk, minden tócsába belelépünk. Egyszer csak egy tó állja el az utat. "Itt már 20 éve nem volt víz..." Há, most van, akkor kerülünk. Nagyon érdekes, mint egy mangrove erdő. Nincsen emelkedő, de van várrom, meg lábfájás (Ryan). Ezért rövidebbre vesszük a távot, és 2 akkora tüzet rakunk, öröm nézni. Közben bővítjük szókincsünket (lepityő – sallang, lutyfusz – sár), és láthatunk egy igen mélyen gyökerező helyi népszokást, a tűzkapálást. Míg a húsok sülnek, meglessük Bátorkő várát, Gyurma ki is mássza. Óóóriássi zabálást csapunk, és kapunk egy picit esőt is mutatóba. Lefelé csudás a panoráma, egy régi lőtéren keresztül pedig kisebb helyismereti vihar kerekedik: "Az ott Ajka?", "Nem, az az Alvidék." "Milyen csinos kis erőmű." Inotára visszaérve csak elverte a Ördög a feleségit, le is szakadt a ég. Addig szépen megfagyiztunk, egyesével jött meg az emberek kedve, és még az is kanalizott, aki nem is szereti. Hazafelé is kísérték az esőfelhők, és mi boldogan daloltunk a kocsiban, nehogy Valcsi elaludjon :) Hosszú volt a hétvége, mégis kevés, Balu már tervezi a következő programokat :)

Nagyon köszönjük! Én külön a sok aggódást, és a kreatív nyomozást a csapattól, meg bocs, hogy eltűntem, de még fogott a ragasztó :)